Учреждение образования «Марьиногорский государственный ордена «Знак Почёта» аграрно-технический колледж имени В.Е.Лобанка»

Герои не умирают.
Они в памяти нашей живут

Памяти Михаила Рудовича

1900-1920

FokinaLida.75@mail.ru

2020

120-летие со дня рождения Михаила Рудовича

100-летие со дня расстрела дукорских партизан, среди которых был Михаил Рудович

FokinaLida.75@mail.ru

Улица Михаила Рудовича в поселке Марьино

https://adu.by/ru/home-be/naviny/god-rodiny/226-maya-rodnaya-vulitsa/2264-vulitsa-rudovicha-pasjolku-mar-ina.html

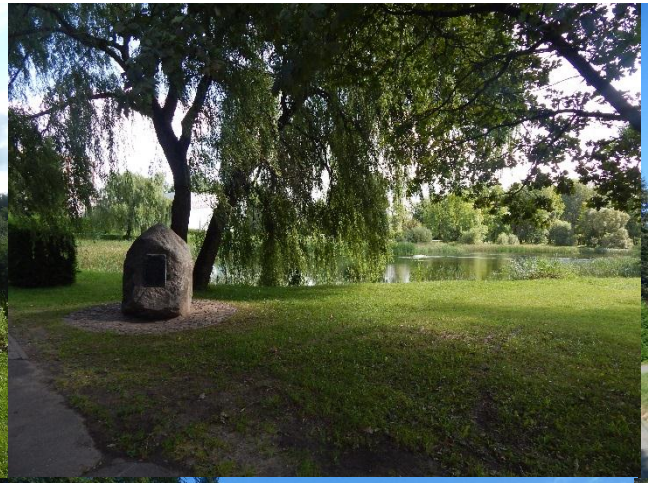

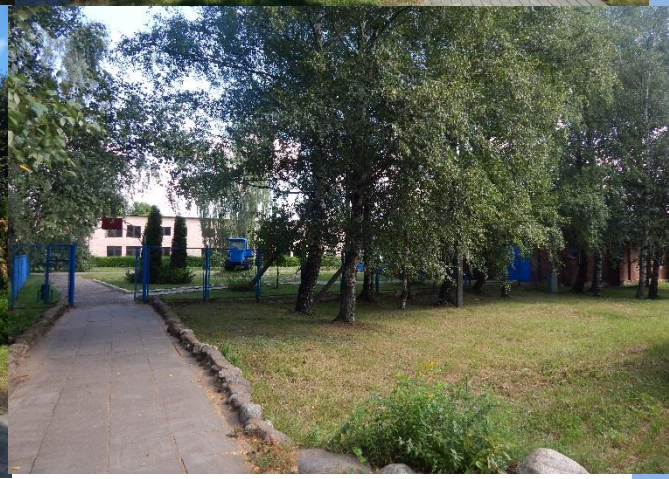

https://photos.google.com/share/AF1QipMkhAm3ZwHnrnheqB8kKiMRhfSQa6WoWsVqtUUGSdCIU8r7xvdhjSjf8Z1RQlzgoQ?key=ekljWWlHQ3BqYXgtbWJpamJvOXlGTGNTZmdLVWZ3

FokinaLida.75@mail.ru

В 2020 году подвигу Михаила Рудовича и его товарищей исполнилось 100 лет

17 мая 1920 года кровавой рукой польских оккупантов было уничтожено одиннадцать сыновей нашей родины, из числа тех сотен героев, которые открыто встали на путь борьбы за право, свободу и землю

FokinaLida.75@mail.ru

15 ноября 2020 года

120 лет со дня рождения Михаила Рудовича

Обелиск на братской могиле, Дукора

Мемориальная плита в честь 16 партизан на обелиске

FokinaLida.75@mail.ru

Экспозиция в народном музее истории колледжа

FokinaLida.75@mail.ru

Музейные материалы

Советская Беларусь, 1925

Новый экспонат!!!

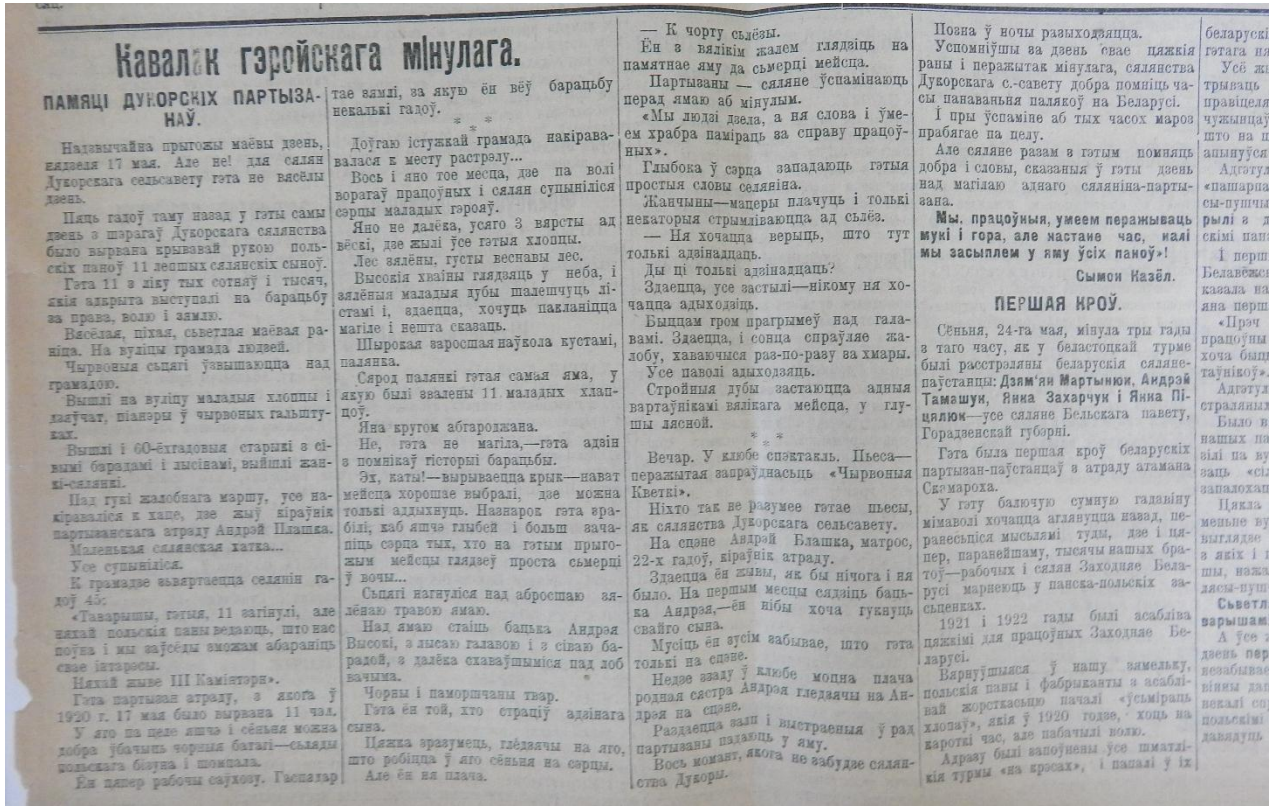

Кавалак гэройскага мінулага.

ПАМЯЦІ ДУКОРСКІХ ПАРТЫЗАНАЎ.

Надзвычайна прыгожы маёвы дзень, нядзеля 17 мая. Але не! для сялян Дукорскага сельсавету гэта не вясёлы дзень.

Пяць гадоў таму назад у гэты самы дзень з шарагаў Дукорскага сялянства было вырвана крывавай рукою польскіх паноў 11 лепшых сялянскіх сыноў.

Гэта 11 з ліку тых сотняў і тысяч, якія адкрыта выступалі на барацьбу за права, волю і зямлю.

Вясёлая, ціхая, сьветлая маёвая раніца. На вуліцы грамада людзей.

Чырвоныя сьцягі ўзвышаюцца над грамадою.

Выйшлі на вуліцу маладыя хлопцы і дзяўчат, піанэры ў чырвоных гальштуках.

Выйшлі і 60-ёхгадовыя старыя з сівымі барадамі і лысінамі, выйшлі жанкі-селянкі.

Пад гукі жалобнага маршу, усе накіраваліся к хаце, дзе жыў кіраўнік партызанскага атраду Андрэй Блашка.

Маленькая селянская хатка...

Усе супыніліся.

К грамадзе зьвяртаецца селянін гадоў 45:

«Таварышы, гэтыя, 11 загінулі, але нехай польскія паны ведаюць, што нас поўна і мы заўсёды зможам абараніць свае інтарэсы.

Нехай жыве III Камінтэрн».

Гэта партызан атраду, з якога ў 1920 г. 17 мая было вырвана 11 чал.

У яго па целе яшчэ і сёньня можна добра ўбачыць чорныя батагі—сьляды польскага бізуна і шомпала.

Ён цяпер рабочы саўхозу. Гаспадар тае зямлі, за якую ён вёў барацьбу некалькі гадоў.

* * *

Доўгаю істужкай грамада накіравалася в месту растрэлу...

Вось і яно тое месца, дзе па волі ворагаў працоўных і сялян супыніліся сэрцы маладых гэроаў.

Яно не далёка, усяго 3 вярсты ад вёскі, дзе жылі ўсе гэтыя хлопцы.

Лес зялёны, густы веснавы лес.

Высокія хваіны глядзяць у неба, і зялёныя маладыя дубы шалешчуць лістамі і, здаецца, хочуць пакланіцца магіле і нешта сказаць.

Шырокая заросшая наўкола кустамі, палянка.

Сярод палянкі гэтая самая яма, у якую былі звалены 11 маладых хлапцоў.

Яна кругом абгароджана.

Не, гэта не магіла,—гэта адзін з помнікаў гісторыі барацьбы.

Эх, каты!—вырываецца крык—нават мейсца хорошае выбралі, дзе можна толькі адыхнуць. Назнарок гэта зрабілі, каб яшчэ глыбей і больш зачапіць сэрца тых, хто на гэтым прыгожым мейсцы глядзеў проста сьмерці ў вочы...

Сьцягі нагнуліся над абросшаю зялёнаю травою ямаю.

Над ямаю стаіць бацька Андрэя Высокі, з лысаю галавою і з сівою барадой, з далёка схаваўшыміся пад лоб вачыма.

Чорны і паморшчаны твар.

Гэта ён той, хто страціў адзінага сына.

Цяжка зразумець, глядзячы на яго, што робіцца ў яго сёньня на сэрцы.

Але ён не плача.

— К чорту сьлёзы.

Ён з вялікім жалем глядзіць на памятнае яму да сьмерці мейсца.

Партызаны — сяляне ўспамінаюць перад ямаю аб мінулым.

«Мы людзі дзела, а ня слова і ўмеем храбра паміраць за справу працоўных».

Глыбока ў сэрца западаюць гэтыя простыя словы селяніна.

Жанчыны—маці плачуць і толькі некаторыя стрымліваюцца ад сьлёз.

— Ня хочацца верыць, што тут толькі адзінадцаць.

Ды ці толькі адзінадцаць?

Здаецца, усе застылі—нікому ня хочацца адыходзіць.

Быццам гром прагрымеў над галавамі. Здаецца, і сонца спраўляе жалобу, хаваючыся раз-по-разу за хмары.

Усе паволі адыходзяць.

Стройныя дубы застаюцца адныя вартаўнікамі вялікага мейсца, у глушы лясной.

* * *

Вечар. У клюбе спэктакль. Пьеса—перажытая запраўднасьць «Чырвоныя Кветкі».

Ніхто так не разумее гэтае пьесы, як сялянства Дукорскага сельсавету.

На сцэне Андрэй Блашка, матрос, 22-х гадоў, кіраўнік атраду.

Здаецца ён жывы, як бы нічога і ня было. На першым месцы сядзіць бацька Андрэя,—ён нібы хоча гукнуць свайго сына.

Мусіць ён зусім забывае, што гэта толькі на сцэне.

Недзе ззаду ў клюбе моцна плача родная сястра Андрэя гледзячы на Андрэя на сцэне.

Раздаецца залп і выстрэлы ў рад партызаны падаюць у яму.

Вось момант, якога не забудзе сялянства Дукоры.

Позна ў ночы разыходзяцца.

Успомніўшы за дзень свае цяжкія раны і перажытак мінулага, сялянства Дукорскага с.-савету добра помніць часы панаваньня палякоў на Беларусі.

І пры ўспаміне аб тых часох мароз прабягае па целу.

Але сяляне разам з гэтым помняць добра і словы, сказаныя ў гэты дзень над магілаю аднаго сяляніна-партызана.

Мы, працоўныя, умеем перажываць мукі і гора, але настане час, калі мы засыплем у яму ўсіх паноў»!

Сымон Казёл.

ПЕРШАЯ КРОЎ.

Сёньня, 24-га мая, мінула тры гады з таго часу, як у беластоцкай турме былі расстрэляны беларускія сялянепаўстанцы: **Дзям'ян Мартынюк, Андрэй Тамашук, Янка Захарчук і Янка Піцялюк**—усе сяляне Бельскага павету, Гарадзенскай губорні.

Гэта была першая кроў беларускіх партызан-паўстанцаў з атраду атамана Скамароха.

У гэту балючую сумную гадавіну мімаволі хочацца аглянуцца назад, перанесьціся мысьлямі туды, дзе і цяпер, паранейшаму, тысячы нашых братоў—рабочых і сялян Заходняе Беларусі марнеюць у панска-польскіх засьценках.

1921 і 1922 гады былі асабліва цяжкімі для працоўных Заходняе Беларусі.

Варнуўшыяся ў нашу вамельку, польскія паны і фабрыканты з асаблівай жорсткасьцю пачалі «ўсьмірацъ хлопаў», якія ў 1920 годзе, хоць на кароткі час, але набачылі волю.

Адразу былі запоўнены ўсе шматлікія турмы «на крэсах», і пасалі ў іх беларускі
гэтага ня
Усё ж
трываць
правіцеля
чужынцаў
што на п
апынуўся
Адгэтул
«пашарпа
сы-пушчы
рылі з д
скімі пан
І перш
Белавежс
казала на
яна перш
«Прэч
працоўны
хоча быц
таўнікоў».
Адгэтул
страляных
Было в
нашых па
зілі на ву
заць «сі
запалохан
Цякла
меньше ву
выглядзе
з якіх і
шы, нажа
дясы-пуш
Сьветл
варышам
А ўсе
дзень пер
незабываеі
ніяны дзя
некалі со
польскімі
давядуць

FokinaLida.75@mail.ru

Музейные материалы

Мінская праўда, 1957

Новый экспонат!!!

МІНСКАЯ ПРАЎДА

20 жніўня 1957 г., № 165 (1754).

Старонкі баявой славы

Адважныя сыны Дукоры

Музейные материалы

Сельская новь, 1966

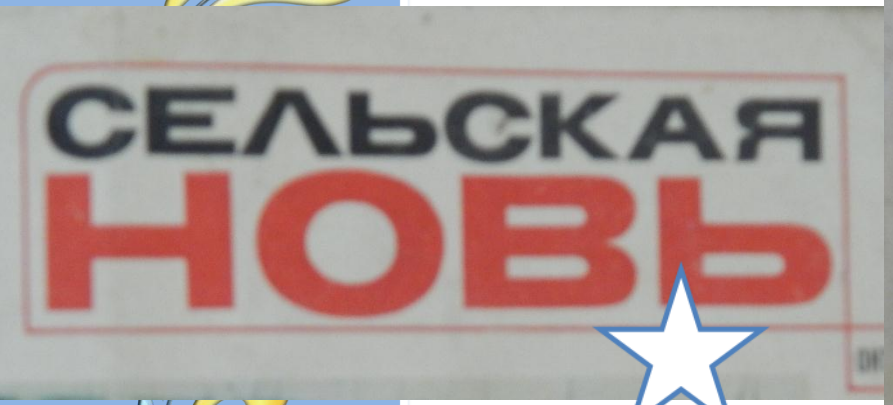

FokinaLida.75@mail.ru

Новая экспозиция!!!

FokinaLida.75@mail.ru

Музейные мероприятия

FokinaLida.75@mail.ru

Квест «Прогулка по улице Рудовича»

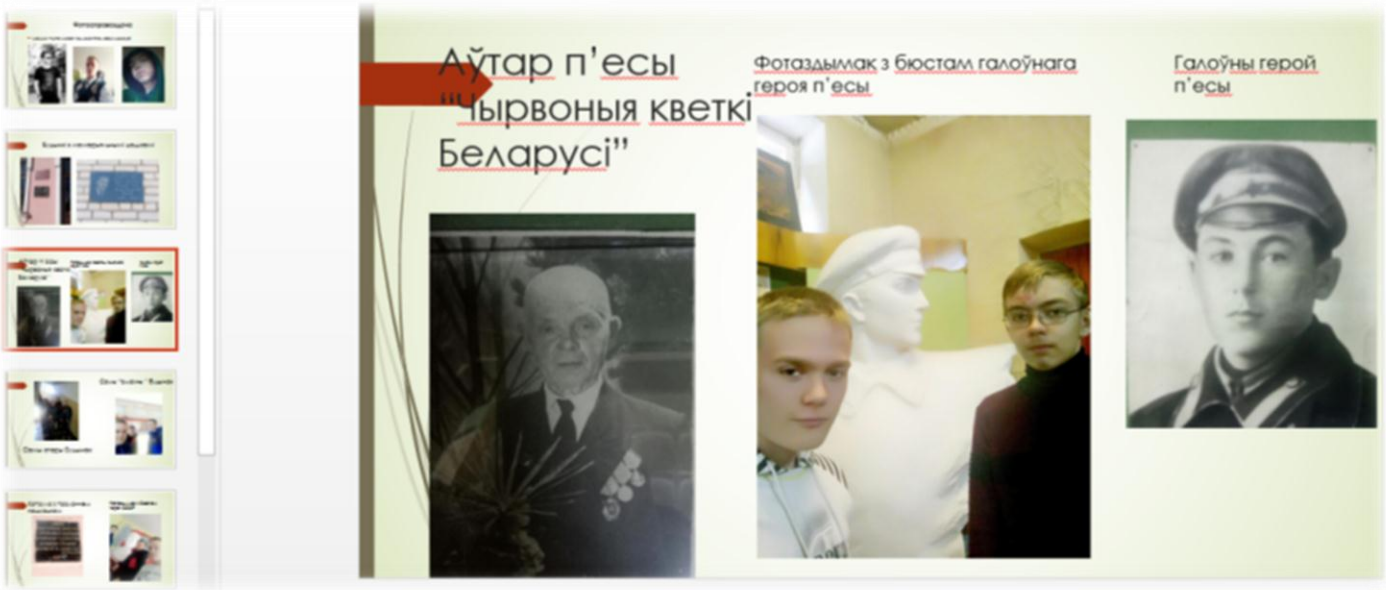

FokinaLida.75@mail.ru

Народный музей истории
учреждения образования «Марьиногорский государственный ордена «Знак Почёта» аграрно-технический колледж имени В.Е.Лобанка»

Герои не умирают.
Они в памяти нашей живут

Памяти Михаила Рудовича

1900-1920

Подготовила руководитель народного музея Свиридова Е.В.

FokinaLida.75@mail.ru